



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobce: **Česká republika - Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 23. 6. 2014, č. j. UOOU-01670/14-17, takto:

- I. **Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 23. 6. 2014, č. j. UOOU-01670/14-17, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále také jen „předseda“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2014, č. j. UOOU-01670/14-11. Žalovaný tímto rozhodnutím žalobci uložil pokutu 60 000 Kč za umožnění zveřejnění videozáznamu ze zadržení J. N.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Dne 12. 6. 2013 v 22.30 byla ve svém bytě policií zadržena J. N., tehdy vrchní ředitelka Sekce kabinetu předsedy vlády České republiky. V ten den byly zadrženy i další osoby spjaté buď se

stranou premiéra, nebo s Vojenským zpravodajstvím. K zadržení došlo v rámci policejního vyšetřování zneužívání vojenského zpravodajství ke sledování soukromých osob a podplácení poslanců. Konkrétně J. N. byla obviněna z trestného činu podplácení a organizování trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby.

Dne 17. 6. 2013 předseda vlády P. N. podal demisi. V říjnu 2013 se poté konaly předčasné volby do poslanecké sněmovny.

Po zadržení a obvinění osob v červnu 2013 byly policie a dozorující státní zastupitelství obviňovány z nepřiměřeného zásahu a viněny z pádu vlády. I konkrétně ohledně J. N. se v médiích objevovaly spekulace a podezření z nepřiměřeného zákroku policie při jejím zadržování. Neadekvátnost postupu policie při zadržování namítal opakovaně i P.N.

Dne 22. 12. 2013 Česká televize v pořadu Otázky Václava Moravce zveřejnila zhruba čtyřminutové video, které je sestříhem z obrazového záznamu trvajícím dvacet minut pořízeného policií při zadržení J. N. Video televizi poskytl ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, jehož příslušníci J. N. zadrželi. Ředitel v pořadu osobně vystoupil a uvedl, že záznam zveřejňuje jako obranu proti neustálému napadání policie: „Myslím, že nastala doba po tom prošetření, abychom se začali i my aktivně bránit, protože já si nemyslím, že je tady nějaká možnost, abychom byli srovnáváni s gestapem, StB a hovadským chováním, jak jsem se tento týden dočetl“.

Na videu je vidět, jak policisté (ze záznamu není patrné přesně kolik, ale více než šest) zvoní a klepou na dveře bytu J. N. Dva zakuklení policisté, kteří se následně již na záznamu nevyskytují, se připravují k násilnému otevření dveří bytu. Zbytek policistů zakuklených není. K násilnému otevření dveří však nedošlo, neboť J. N. dveře otevřela sama. Je vidět jen její horní polovina těla a je oblečená do pruhovaného svršku s dlouhým rukávem. Po otevření dveří policista klidným hlasem J. N. oznamuje, že je zadržena a že se má sbalit a následovat je. V následujících záběrech je J. N. již vidět v bundě. Je poučena o svých právech. Nedovolí jí ale zatelefonovat. K žádnému fyzickému kontaktu ani slovnímu vyhrocení mezi policisty a zadrženou nedošlo. Poté, co je postaráno o to, aby v bytě přítomní psi měli zabezpečen přístup k vodě, tak J. N. opustila byt v doprovodu policistů. Byt zamkla a policie ji sdělila, že bude zapečetěn. Na její dotaz, kde budou spát dcery, které v daný moment v bytě nebyly, jí policie sdělila, že do bytu nyní nikoho nevpustí, neboť tam budou další den probíhat úkony trestního řízení. Nabídli se však, že dcerám dají vědět o zadržení, pokud jim sdělí na ně kontakty. Obličeje všech osob, včetně J. N., jsou na videu rozostřeny.

Žalovaný svým výše citovaným rozhodnutím ze dne 18. 4. 2014 žalobci uložil pokutu 60 000 Kč za porušení § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Podle tohoto ustanovení správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Podle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce nepřijal opatření, aby ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu nepředal České televizi zkrácený audiovizuální záznam ze zadržení J. N.

Podle žalovaného pro takové zveřejnění osobních údajů J. N. neměl žalobce zákonný podklad. Ten žalovaný neshledal ani v zákoně č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), ani v trestním řádu. Podle něj se nemohlo jednat o postup podle § 81 zákona o policii, neboť účelem zveřejnění záznamu nebylo plnění úkolů policie nebo pátrání po osobách. Nejednalo se ani o postup podle § 8a trestního řádu, neboť zveřejnění nesouviselo ve své podstatě s poskytováním informací o konkrétním trestním řízení, ale s tím, že, jak žalobce sám uvedl, došlo k útoku na autoritu policie. Navíc zveřejněné údaje nemají

přímou spojitost s případnou trestnou činností J. N., jak vyžaduje § 8a odst. 1 trestního řádu. Zveřejnění nebylo ani v souladu s § 8d trestního řádu, neboť nebylo proporcionální. Nešlo o informace v nezbytném rozsahu. Videozáznam je mnohem intenzivnějším zásahem do soukromí dotčených osob a i rozsah zveřejněných údajů je větší než písemná informace o zadržení osoby. Jednání žalobce tedy naplňuje i materiální stránku správního deliktu.

Žalovaný dodal, že policie i její příslušníci musí snést vyšší míru kritiky, než je obvyklé, případně se bránit nepravdivým tvrzením standardními prostředky, například občanskoprávní žalobou. Nemohou však k ochraně své pověsti využít informace, které získali při výkonu veřejné moci. Žalovaný také vyjádřil pochybnost, zda zveřejnění vůbec bylo jednáním ve veřejném zájmu. Měl za to, že v dané věci se střetává několik veřejných zájmů. Je-li veřejným zájmem zabránit útoku na autoritu policie, je nepochybně veřejným zájmem i zájem na řádném výkonu pravomocí orgánů činných v trestním řízení, včetně ochrany soukromí a osobních údajů dotčených osob.

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů napadeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce. Podle předsedy zveřejněním zkráceného záznamu nemohlo dojít k odstranění pochyb ohledně přiměřenosti zásahu policie. Záměr obnovy důvěry společnosti k policii by mohlo splnit pouze zveřejnění nesestříhaného záznamu. Tento záměr také mohl být dosažen prostřednictvím prošetření úkonu relevantním, nezávislým orgánem.

Podle předsedy je zveřejnění záznamu, který nezaznamenává žádnou trestnou činnost ale zadržení osoby v nočních hodinách v nočním oblečení v jejím v bytě, hrubým zásahem do soukromí. Skutečnost, že zadržená na celou situaci reagovala klidně, nemůže být důvodem pro přípustnost zveřejnění záznamu. Již samotné trestní řízení představuje zásah do soukromí stíhané osoby, a proto je zveřejňování informací v přípravném řízení výjimkou, nikoliv pravidlem. Jednání žalobce předseda považoval za vysoce společensky nebezpečné právě z důvodu způsobeného zásahu do soukromí.

Podle předsedy uplatnění § 8d trestního řádu je znemožněné již tím, že důvodem pro zveřejnění záznamu nebylo podání informace o trestné činnosti ani trestním řízení.

K vlastnímu plnění povinností dle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, předseda uvedl, že je nutno vycházet z toho, že došlo k neoprávněnému zpřístupnění osobních údajů. Proto opatření k předejití takové skutečnosti evidentně buď dodržena nebyla, nebo svůj účel nenaplnila, a tudíž jsou zjevně nevyhovující.

II. Argumentace účastníků

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za protizákonné a nedostatečně odůvodněné. Podle něj zkrácená verze záznamu zadržení byla zveřejněna z důvodu veřejného zájmu, zejména aby bylo trestní řízení transparentní a došlo k vyvrácení spekulativních článků, které u veřejnosti mohly vyvolávat dojem, že v kauze J. N. je ze strany Policie České republiky postupováno nestandardně. Na tato vyjádření policie nejdříve reagovala prohlášeními, v nichž se vyjadřovala k provedení úkonu, ale nepravdivá prohlášení na její adresu se opakovala. Policie proto zveřejnila záznam částí úkonu a to těch, které mohly vyvrátit tvrzení o nepřiměřenosti úkonu s tím, že zveřejnila prostřednictvím videozáznamu pouze informace, které byly již zveřejněny.

Při vytváření sestřihu záznamu ze zadržení J. N. bylo dbáno, aby nebyly na záznamu údaje a záběry, podle kterých by bylo možné ztotožnit bydlíště jmenované, její datum narození, telefonní číslo a informace, které by nebyly veřejně známé. Informace o zadržení J. N. ve večerních hodinách v jejím bytě byla veřejně známa. Tuto informaci již několik měsíců připomínala všechna média. Informace o tom, že má dvě dcery, byla také informace veřejně známá. Poskytla ji sama J. N. v rozhovoru pro zpravodajský portál Blesk.cz dne 18. června 2013. Informace o tom, že J. N.

vlastní psy vyplynula jak již ze zmíněného rozhovoru pro zpravodajský portál Blesk.cz, tak byla tato informace zveřejněna třetí osobou v rozhovoru uveřejněném v deníku Právo dne 12. října 2013.

Podle žalobce pro zveřejnění byl dán právní titul podle § 8d odst. 1 trestního řádu. Toto ustanovení konkrétně povoluje v nezbytném rozsahu zveřejnit informace mimo jiné pro dosažení účelu trestního řízení, přičemž řízení musí působit k upevňování zákonnosti, k předcházení a zamezování trestné činnosti, k výchově občanů v duchu důsledného zachovávání zákonů a pravidel občanského soužití i čestného plnění povinností ke státu a společnosti. Toto ustanovení povoluje také zveřejnit informace, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby. To koresponduje s účelem zveřejnění, kterým bylo informování veřejnosti o průběhu řízení jako zcela standardním, tedy nikoli nepřiměřeným, jak bylo v médiích prezentováno.

Žalobce je přesvědčen, že právě informování veřejnosti o probíhajícím řízení v mediálně sledované kauze zcela jednoznačně převážilo nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby, nehledě na skutečnost, že zveřejněné informace již v té době byly veřejnosti známy. Je nepochybné, že sdělování informací podstatných pro udržení důvěry v zákonný a náležitý postup orgánů činných v trestním řízení přímo působí k upevňování zákonnosti a k výchově občanů v duchu důsledného zachovávání zákonů a pravidel občanského soužití, čímž plní účel trestního řízení.

Žalobce nesouhlasí se žalovaným, že zamýšleného účelu mohlo být dosaženo pouze zveřejněním plného záznamu. Žalobce naopak zdůrazňuje, že důkladně zvážil míru a rozsah zveřejněných údajů tak, aby nebyly zbytečně zveřejňovány další údaje delším záznamem, než bylo v tu chvíli nutné.

Stejně tak není opodstatněné tvrzení žalovaného, že pochyby mohly být odstraněny prostřednictvím prošetření úkonu relevantním, nezávislým orgánem. Pomineme-li fakt, že takový orgán ani konkrétní údajně efektivní proces šetření žalovaný nijak nespecifikuje, je třeba upozornit, že postup orgánu činného v trestním řízení byl přezkoumáván z více stran, aniž by to ale mělo na veřejnost či šířitele nepravdivých informací o úkonu jakýkoliv vliv.

Žalobce také nesouhlasí s tím, že by audiovizuální záznam byl kvalitativně jinou informací než slovní či tištěné sdělení. Takové rozlišování nemá oporu v právním řádu.

Žalovaný také dle žalobce nebere v úvahu význam ústavně zaručeného práva na informace, jehož odrazem je i povinnost orgánů aktivně informovat o své činnosti. Tato povinnost nabývá na významu zejména v souvislosti s významnými událostmi veřejného zájmu (což zohledňuje zejména výše zmíněný § 8d odst. 1 trestního řádu), již je i stíhání týkající se osob veřejně činných a známých, a to tím spíše, pokud takové osoby poskytují jednostranný výklad určité skutečnosti a veřejnost nemá jak takovouto interpretaci verifikovat. Pak je namístě podat i pohled z druhé strany. S ohledem na kolizi zveřejnění informace s právem na soukromí zveřejnění záznamu ob stojí v testu proporcionality.

Žalobce dále namítá, že v rozhodnutí žalovaného není jednoznačně popsán skutek, kterého se měl dopustit. Mělo být uvedeno, v čem konkrétně byla přijatá bezpečnostní opatření nedostatečná. Podle žalobce žalovaný věc nedostatečně prošetřil a jednoznačně se nevyjádřil, v čem konkrétně spatřuje, že žalobce porušil svou povinnost stanovenou v § 13 zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný měl zhodnotit všechny žalobcem předložené podklady, včetně interních aktů řízení, a na základě jejich komplexního zhodnocení se s nimi v odůvodnění rozhodnutí vypořádat. Žalovaný tak však neučinil, rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy, kterými se žalovaný při svém rozhodování řídil a které jej vedly k rozhodnutí, že žalobce nemá přijata bezpečnostní opatření dle § 13 zákona o ochraně osobních údajů. Podle žalobce neefektivita či nedostatečnost bezpečnostního opatření není prokázána jeho porušením.

Žalobce nakonec nesouhlasí s tím, že by jeho jednání naplňovalo materiální stránku správního deliktu.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a setrval na názorech z napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru žalobce postupoval v přímém rozporu s § 8a odst. 1 trestního řádu, a proto se jej ani nemůže sám dovolávat. Podle tohoto ustanovení orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Žalobce nijak nevysvětluje, jak souvisí zveřejněné osobní údaje s údajnou trestnou činností J. N. Z obsahu předmětného záznamu je zřejmé, že žádná ze zachycených informací se její údajné trestné činnosti nijak nedotýká, záznam samotného úkonu zadržení informace o trestné činnosti J. N. neobsahuje. Uvedené znamená, že žalobce porušil zákaz upravený v § 8a odst. 1 trestního řádu, když zveřejnil informace přímo nesouvisějící s trestnou činností. Z tohoto pohledu je irrelevantní, zda se dále žalobce dovolává § 8d trestního řádu. Přesto lze dle názoru žalovaného konstatovat, že zveřejnění záznamu o zadržení pachatele trestné činnosti, nadto záznamu obsahujícího údaje nijak s předmětem trestního řízení nesouvisějícími, nemůže přispívat k naplnění účelu trestního řízení a jedná se pouze o sebe prezentaci orgánů činných v trestním řízení před veřejností a to na úkor práv zadržených osob.

Žalovaný dále setrvává na názoru, že zveřejnění videa je závažnějším zásahem než slovní informace, a že pro zveřejnění videa žalobce neměl žádný právní podklad. Již proto se nemůže odvolávat na právo na informace. Pokud jde o samotný test proporcionality, tak zvolený postup nebyl vhodný ke sledovanému účelu, neboť není zřejmé, zda nebyl záznam účelově sestříhán, tj. nemůže vyvrátit pochyby o postupu policie. Nebyl ani potřebný, neboť bylo možno volit jiné prostředky, které jsou způsobilé dosáhnout jiného výsledku a ani přiměřené. Žalovaný nemůže akceptovat názor, že orgán veřejné moci může využít osobní údaje, které zpracovává pro plnění zákonem uložených úkolů k tomu, aby jimi prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků obhajoval sám sebe a to na úkor práva subjektu údajů na ochranu soukromí. Právní řád a institut ochrany osobnosti umožňují každému chránit svoji dobrou pověst před šířením nepravd, aniž by k tomu musely být zneužívány osobní údaje třetích osob.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že v rozhodnutí není jednoznačně popsán skutek, kterého se měl žalobce dopustit. Správní delikt, za který byl žalobce postižen, je vyjádřen následkem protiprávního jednání. Následek jednání žalobce je poté popsán nezaměnitelně s jiným jednáním, resp. následkem. Tento následek, i jednání žalobce, které k němu vedlo, je v napadeném rozhodnutí Úřadu jednoznačně a určitě popsán.

Žalovaný se domnívá, že jednání žalobce je natolik závažným porušením právních předpisů, že je jednoznačně naplněna i materiální stránka správního deliktu. V daném případě byly zveřejněny záznamy obsahující osobní údaje, které je policie povinna chránit a uchovávat zabezpečené a využít je může pouze v mezích zákona, což nebylo z její strany dodrženo. Výsledný zásah do soukromí J. N., spočívající v jejím zachycení v nepříjemné až choullostivé situaci bezprostředně po jejím nočním zadržení ve vlastním bytě, je poté dle žalovaného natolik významný, že podstatným způsobem zvyšuje závažnost protiprávního jednání žalobce a tedy i materiální stránku deliktu. V této souvislosti proto nepřipadá v úvahu ani otázka subsidiarity trestní represe, kdy jednání žalobce jednoznačně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu.

Postup žalobce byl v rozporu se zákonem, když žalobce zřejmě pouze za účelem reakce na veřejnou kritiku svého postupu, a nikoliv za účelem informování veřejnosti, zveřejnil audiovizuální záznam z úkonu policejního orgánu. Tento záznam zachycuje J. N., ačkoliv lze připustit, že je osobou veřejného zájmu, v situaci, která je pro ni citlivá a která nijak nesouvisí s její veřejnou činností. Okolnosti a situace, kterou záznam zachycuje, jsou zcela evidentně nepřiměřené ve vztahu k právu veřejnosti na informace, neboť nevypovídají nic o její úřední, veřejné, politické nebo dokonce trestné činnosti. Zveřejnění záznamu bylo dle žalovaného

evidentně nadbytečné, ať již bylo jeho účelem cokoliv. Pokud chce žalobce informovat o probíhajících trestních řízeních, byla dle žalovaného, při respektování omezení v § 8a odst. 1 trestního řádu, přiměřená informace písemná, podávající nutné, resp. vhodné, informace, a nikoliv zveřejnění předmětného záznamu.

Při jednání žalobce setrval na svých argumentech učiněných v písemných podáních. Zdůraznil, že předmětem sporu je především otázka, zda zveřejnění videozáznamu bylo odůvodněno veřejným zájmem. Žalovaný setrval také na svých argumentech učiněných v písemných podáních a ve svém rozhodnutí a domníval se, že zveřejnění videozáznamu veřejným zájmem odůvodněno nebylo.

III. Hodnocení soudu

Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a dospěl k následujícím závěrům.

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury správních soudů nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

Žalobce tuto svou námitku konkretizuje potud, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se předseda řídil při svém závěru, že žalobce nemá přijata bezpečnostní opatření dle § 13 zákona o ochraně osobních údajů. Předseda se však těmto námitkám žalobce dostatečně věnoval na s. 8 napadeného rozhodnutí. Předseda uvedl, že je nutno vycházet z toho, že došlo k neoprávněnému zpřístupnění osobních údajů. Proto opatření k předejití takové skutečnosti, evidentně buď dodržena nebyla, nebo svůj účel nenaplnila, a tudíž jsou zjevně nevyhovující. To, zda je tato úvaha mylná či nikoliv, není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, ale případně jeho zákonnosti. Podle soudu se předseda v napadeném rozhodnutí detailně zabýval i ostatními námitkami žalobce z rozkladu a dostatečně odůvodnil, proč jim nepřisvědčil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí soud považuje za dostatečné. Soud tedy nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ve výše uvedeném smyslu.

Soud se nyní bude věnovat žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť zveřejnění videa mělo být přiměřené ke sledovanému veřejnému zájmu.

Soud se v první řadě domnívá, že zadržení osoby je institutem trestního řádu (§ 75 trestního řádu). Policie proto při zadržení J. N. vystupovala jako orgán činný v trestním řízení (viz § 12 odst. 1 trestního řádu). Z tohoto důvodu je nutno oprávněnost zveřejnění videa ze zadržení posuzovat v první řadě podle trestního řádu.

Podle § 8a odst. 1 trestního řádu při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem

není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.

Podle § 8d odst. 1 trestního řádu informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c trestního řádu, lze v nezbytném rozsahu zveřejnit pro účely pátrání po osobách, pro dosažení účelu trestního řízení, nebo umožňuje-li to tento zákon. Uvedené informace lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby.

Soud souhlasí se žalovaným, že zveřejnění videa bylo v rozporu s § 8a trestního řádu, neboť v tomto videu byly zveřejněny i informace, které přímo nesouvisejí s trestnou činností. Žalobce tento závěr nakonec nerozporuje, ale namítá, že zveřejnění bylo umožněno § 8d trestního řádu.

Jak vyplývá ze systematiky těchto dvou ustanovení, tak § 8d trestního řádu zakotvuje výjimku, kdy danou informaci lze zveřejnit, i přesto, že její zveřejnění je zakázáno podle § 8a trestního řádu. Ustanovení § 8d bylo do trestního řádu vloženo zákonem č. 207/2011 Sb. novelizujícím trestní řád. Podle důvodové zprávy účelem bylo rozšířit stávající okruh výjimek v reakci na nejednotnost výkladů a na zaznívající obavy, že stávající znění právní úpravy nepřipouští informovat veřejnost ani o případech, kdy je poskytnutí takové informace ve veřejném zájmu, o výslovné zakotvení ústavněprávního principu, podle něhož je možné informace zveřejnit v případě, že takové zveřejnění odůvodňuje právo veřejnosti na informace, či případně jiný veřejný zájem, pokud převáží nad zájmem na ochranu soukromí jednotlivce. Je tedy jisté možné, aby zveřejnění dané informace bylo ustanovením § 8a obecně zakázáno, ale v konečném důsledku umožněno výjimkou v § 8d trestního řádu. Ke shodnému závěru došel i Ústavní soud (usnesení sp. zn. Pl. ÚS 10/09 ze dne 24. 1. 2012, body 82-84). Nelze tedy přisvědčit názoru žalovaného uvedeného v jeho vyjádření k žalobě, že pokud je zveřejnění informace zakázané podle § 8a trestního řádu, je irrelevantní se dovolávat § 8d trestního řádu.

Ustanovení § 8d odst. 1 trestního řádu umožňuje zveřejnění informace, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby. V dané věci žalobce argumentuje tím, že na zveřejnění informace byl silný veřejný zájem. Městský soud s tímto názorem souhlasí. Přitom je nezbytné vzít v potaz celý kontext situace. Zadržení J. N. bylo podstatným faktorem, který vedl k demisi premiéra a pádu celé vlády a následně k předčasným volbám do poslanecké sněmovny. Kontext zadržení J. N. byl tedy bezpochyby otázkou silného veřejného zájmu.

V reakci na zadržení a obvinění J. N. a dalších osob byly policie a státní zastupitelství ve veřejném prostoru obviňovány ze zapříčinění pádu vlády a nepřípustného zasahování do politiky. Součástí kritiky policie byla i neadekvátnost postupu při zadržování J. N. Soud souhlasí s tím, že situace byla natolik vážná a vypjatá, že nebylo možno, aby na ni policie nereagovala a obviněním se nebránila. V důsledku opakovaných zveřejňovaných výhrad o nevhodném postupu při zadržení J. N. hrozila vážná ztráta důvěry v policii, která v demokratickém právním státu má zajišťovat nestranné dodržování právních předpisů a je předním vykonavatelem monopolu státní moci na používání síly. Důvěra ve státní orgány a zejména policii je pro fungování demokratického právního státu klíčová. Pokud veřejnost ztratí důvěru, že policie postupuje nestranně a s respektem k právům osob, mohlo by to mít dalekosáhlé důsledky pro fungování právního státu.

Jak vyplývá ze spisového materiálu, policie na tato obvinění reagovala skrze opakovaná slovní a písemná vyjádření, avšak kritika jejího postupu, včetně postupu při zadržování J. N. přetrvávala. Z neadekvátnosti postupu policie stále obviňoval například P. N., bývalý předseda

vlády, který 17. června 2013 podal demisi. Za této situace se policie rozhodla zveřejnit video ze zadržování J. N. Učinila tak s odůvodněním, aby důvěra v policii nebyla dále snižována, jak uvedl ředitel Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, který vystoupil v pořadu, kde bylo video zveřejněno.

Soud se tedy domnívá, že zveřejnění videa sledovalo veřejný zájem a § 8d odst. 1 trestního řádu obecně mohl být zákonným podkladem pro jeho zveřejnění. K tomu, aby zveřejnění konkrétní informace bylo tímto ustanovením ospravedlněno, je třeba posoudit, zda tento veřejný zájem převažoval nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby, zde J. N. Soud přitom nemá žádných pochyb o tom, že zveřejnění videa do soukromého života J. N. skutečně zasáhlo. Je tedy třeba rozhodnout, zda tento zásah do soukromého života byl převážen sledovaným veřejným zájmem a neporušil základní právo J. N. na ochranu soukromí.

Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Podle odst. 3 má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Toto základní právo není absolutní, byť Listina legitimní cíle jeho omezení nespecifikuje. Podle odpovídajícího článku evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) - čl. 8 - jsou legitimními cíli omezení soukromí národní bezpečnost, veřejné bezpečnost, hospodářský blahobyt země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrana zdraví nebo morálky nebo ochrana práv a svobod jiných.

Podle soudu v daném případě byl zveřejněním sledován cíl ochrany veřejné bezpečnosti, ve smyslu ochrany pořádku (*prevention of disorder*). Jde o cíl, který je legitimní i z pohledu českého ústavního pořádku. Důvěra v policii je nezbytným předpokladem veřejné bezpečnosti, pořádku, jak bylo zmíněno výše. V daném kontextu měl být tento cíl naplněn skrze informování veřejnosti o činnosti policie v konkrétní situaci.

Je tedy třeba posoudit, zda zásah do soukromí J. N. zveřejněním videozáznamu byl přiměřený ve vztahu ke sledovanému zájmu. Tuto otázku je nutno zkoumat testem proporcionality. Nutnost zachování proporcionality při zásazích do základních práv vyplývá z ústavního pořádku, zejména z čl. 4 Listiny, a byla již dostatečně vymezena judikaturou Ústavního soudu. Podle ní je zásah do základního práva proporcionální sledovanému legitimnímu zájmu, pokud splňuje následující tři kritéria [viz nález sp. zn. Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014 (N 138/74 SbNU 141; 162/2014 Sb.), bod 41; nález sp. zn. Pl. ÚS 37/11 ze dne 30. 7. 2013 (N 136/70 SbNU 263; 299/2013 Sb.), bod 59; nález sp. zn. Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011 (N 52/60 SbNU 625; 94/2011 Sb.), bod 37; nález sp. zn. I. ÚS 1587/15 ze dne 15. 12. 2015 (N 214/79 SbNU 443), bod 27; a řada dalších]:

- (1) Opatření omezující základní právo je vůbec způsobilé dosáhnout sledovaného cíle (test vhodnosti).
- (2) Sledovaného cíle není možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva (test potřeby).
- (3) Zásah je přiměřený, tedy závažnost zásahu do základního práva je v dané konkrétní situaci vyvážena významem sledovaného cíle, neboli oběť přinesená v podobě omezení základního práva se nedostává do nepoměru s užtkem, který omezení přineslo (proporcionalita v užším smyslu).

Soud se domnívá, že zveřejnění videozáznamu bylo způsobilé dosáhnout cíle obnovení důvěry v policii. Soud nesouhlasí se žalovaným, že zveřejnění daného sestříhaného videa bylo zcela nezpůsobilé tohoto cíle dosáhnout. Na daném videu je vidět počátek zásahu, jeho konec, a určitá část mezi tím. Po celou dobu zveřejněného záznamu policisté i J. N. se chovají klidně. Lze důvodně předpokládat, že pokud by v té části zadržování, která není součástí sestříhaného

záznamu, došlo k nějaké exaltované situaci, tak by přítomné osoby ani na konci zásahu nepůsobily klidným dojmem, nezabývaly by se zajištěním přístupu psů k vodě a J. N. by z bytu neodcházela klidně a bez použití jakýchkoliv donucovacích prostředků. I sestříhané video bylo tedy schopno s velkou mírou důvěryhodnosti sdělit informaci o tom, jak zadržování J. N. skutečně probíhalo.

Byť se soud domnívá, že veřejnost má legitimní zájem na tom znát, jakým způsobem probíhá zadržování osob a zda při něm policie nepoužívá nadměrnou sílu, či se jinak nechová nevhodným způsobem, lze souhlasit se žalovaným, že zveřejnění policejního videa ze zadržování osoby není standardním postupem, neboť zasahuje do soukromí zadržované osoby. Tato skutečnost však nemá vliv na posouzení splnění kroku vhodnosti, ale jde až o otázku proporcionality v užším smyslu.

Se žalovaným lze souhlasit do té míry, že sledovaného cíle by bylo možno lépe dosáhnout zveřejněním nesestříhaného videa. Nicméně to by zase mohlo narážet na otázku přiměřenosti zásahu do soukromí. V každém případě podle soudu však nelze dovodit, že sestříhané video nebylo vůbec způsobilé sledovaného cíle obnovení důvěry v policii dosáhnout.

V kroku potřebnosti je třeba zkoumat, zda sledovaného cíle nebylo možno ve stejné nebo podobné míře dosáhnout jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základního práva. Žalovaný v tomto kontextu nabízí dvě možnosti. Jednak slovní a písemné informování a jednak přezkoumání nezávislými orgány. Slovní a písemné informování však nebylo schopno cíle dosáhnout v podobné míře. Je zásadní rozdíl mezi tím, pokud veřejnost na vlastní oči vidí, co se při zásahu policie dělo, a tím, co policie pouze tvrdí, že se dělo. Tvrzení policie není schopno stejným ani podobným způsobem vyvrátit podezření o nepřiměřeném zásahu policie. To zvláště za situace, kdy podezření je vysloveno právě v kontextu snižování důvěry v policii.

Žalovaný nijak nespécifikoval, přezkoumání jakými nezávislými orgány měl na mysli. Dozor nad jednáním policie v přípravném řízení vykonává státní zastupitelství (§ 174 trestního řádu). V dané věci se příslušné státní zastupitelství (Vrchní zastupitelství v Olomouci) opakovaně vyjadřovalo, že postup policie byl v pořádku, avšak obavy veřejnosti nebyly rozptýleny. Naopak vrchní státní zastupitelství samo bylo napadáno kvůli údajné neadekvátnosti postupu. V dané věci tedy přezkum ze strany státního zastupitelství nebyl schopen sledovaného cíle dosáhnout obdobným způsobem.

Otázka zásahu vůči J. N. byla zkoumána i senátním Podvýborem pro lidská práva a rovné příležitosti Výboru pro vzdělání, vědu, kulturu, lidská práva a petice na schůzi dne 11. 9. 2013. Na této schůzi však Podvýbor žádný svůj závěr nevyslovil a věc odložil na příští zasedání. Na příštích zasedáních však již otázka zadržování J. N. řešena nebyla, a byla řešena pouze otázka její následné vazby (viz schůze ze dne 28. 1. 2014, 20. 3. 2014 a 5. 6. 2014). Tento postup, který probíhal, tedy nijak otázku přiměřenosti jednání policie při zadržování J. N. neřešil. Projednávání senátním Podvýborem pro lidská práva a rovné příležitosti nelze považovat za dostatečný kodvrácení pochybností o přiměřenosti zásahu a nebylo tedy schopno cíle dosáhnout ani v podobné míře.

Soud se tedy bude zabývat otázkou přiměřenosti zveřejnění informace, proporcionalitou v užším smyslu. V tomto ohledu je třeba na jedné straně posoudit závažnost zásahu do soukromí J. N. způsobenou zveřejněním videa a na druhé straně důležitosti veřejného zájmu, který zveřejnění sledovalo. Při tomto vážení protichůdných zájmů lze z judikatury dovodit několik faktorů, které jsou relevantní a je třeba je brát při vážení v potaz.

Vyvažováním práva na informace a zásahu do soukromí osob v kontextu zveřejňování informací o probíhajícím trestním řízení se podrobně zabýval velký senát Evropského soudu

pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v rozsudku *Bédar proti Švýcarsku* ze dne 29. 3. 2016, č. 56925/08. V tomto rozsudku se sice jednalo o zveřejnění informací novinářem, to však nemění nic na tom, že tam formulované faktory jsou (kromě faktoru, jak novinář k daným informacím přišel) relevantní i pro nyní posuzovaný případ. Byť v nyní posuzovaném případě nelze tvrdit, že by policie vykonávala nějaké právo na svobodu projevu, tak i zde jde v konečném důsledku o konflikt stejných zájmů ve stejném kontextu, jaký řešil ESLP. V tomto rozsudku formulované faktory mají najít uplatnění právě při konfliktu zveřejnění informace a práva na soukromí a spravedlivý proces v kontextu probíhajícího trestního řízení.

ESLP ve věci *Bédar* uvedl, že je třeba zkoumat následující faktory:

- a) obsah a způsob zveřejnění informace – je třeba zkoumat, zda informace byla zveřejněna seriózním způsobem, nebo naopak, zda se snažila vyvolat spíše senzaci, či popsat osobu ryze negativním způsobem;
- b) jak zveřejnění informace přispělo k debatě veřejného zájmu, či zda jejím cílem bylo pouze ukojení zvědavosti veřejnosti;
- c) jaký dopad měla zveřejněná informace na trestní řízení, zda nebyla narušena zásada presumpce nevinny, či zda nedošlo k ovlivnění nestrannosti soudu;
- d) závažnost zásahu do soukromí dotčené osoby.

Ad a) Podle soudu ke zveřejnění videozáznamu došlo seriózním způsobem. Soud ve zveřejnění nespatřuje ani náznak skandalizace problému a vystavení J. N. veřejnému zostuzení, či posměchu. Videozáznam byl zveřejněn v reakci na měsíce trvající útoky na policii a v kontextu ochrany důvěry v policii. Záznam byl zveřejněn v České televizi v pořadu *Otázky Václava Moravce*, který seriózním způsobem přináší informace z oblasti politiky. Nejde o žádný satirický nebo bulvární pořad či médium.

Ad b) Příspěvkem informace do debaty veřejného zájmu se soud zabýval již výše. V dané věci byl zveřejněním sledován legitimní cíl ochrany pořádku, konkrétně ochrany důvěry v policii. Policie informovala veřejnost o své činnosti nejdříve slovně a písemně. Část veřejnosti však tyto informace nepovažovala za dostatečné a nadále byla vážným způsobem důvěra v policii ohrožena. Proto se policie rozhodla pro zveřejnění více informací, konkrétně zde posuzovaného videozáznamu.

Jak bylo již uvedeno výše, soud kontext zadržení J. N. považuje za otázku silného veřejného zájmu. Postup policie v kauze zneužívání vojenského zpravodajství a podplácení poslanců byl veřejností podrobně sledovaným případem. Zadržení J. N., nejbližší spolupracovnice tehdejšího premiéra, bylo jednou z klíčových událostí postupu orgánů činných v trestním řízení při tomto vyšetřování. Šlo tedy o podstatnou součást širší otázky, zda policie při vyšetřování této trestné činnosti a zásahu proti skupině veřejně činných osob postupovala nezávislým a zákonným způsobem. Veřejnost měla právo se ujistit, že policie jednala při zadržování v souladu se zákonem a respektem k právům zadržované osoby. Proto i samotná otázka přiměřenosti postupu policie při zadržení J. N. se stala součástí silného veřejného zájmu. S ohledem na důvěru v policii a obecně postup orgánů činných v trestním řízení bylo potřeba vyvrátit pochyby veřejnosti, že postup těchto orgánů nebyl standardní (či se aspoň o to snažit). Potřeba byla o to větší, že šlo právě o ostře sledovaný případ. Zejména v takto politicky exponovaných případech má veřejnost silný zájem na získání informací o tom, zda postupy policie bylo zákonné.

Podle soudu tedy zveřejnění informace podstatným způsobem přispělo k tomu, aby si mohla veřejnost sama učinit závěr, zda policie jednala při zadržení nejbližší spolupracovnice předsedy vlády přiměřeným způsobem s plným respektem k důstojnosti a právům zadržované osoby. V důsledku tak zveřejnění informace výrazně přispělo k ochraně důvěry v policii, jako otázky veřejného zájmu.

Soud ve zveřejnění naopak nespátřuje, že by jeho účelem bylo pouze ukojení zvědavosti veřejnosti. Tomu nic nenásvědčuje a žalovaný to nakonec ani netvrdil. Je třeba opět zopakovat, že ke zveřejnění videa došlo až poté, co se jiné způsoby informování veřejnosti o průběhu zadržení J. N. ukázaly být nedostatečnými a neefektivními s ohledem na potřebu zajistit důvěru veřejnosti v nestrannost policie a přiměřenost jednání policie.

Ad c) Soud se nedomnívá, že by zveřejnění videozáznamu mělo nějaký negativní dopad na trestní řízení proti J. N. Informace, že J. N. byla zadržena, byla v té době již všeobecně známou informací, o které samozřejmě orgány činné v trestním řízení věděly. Ze zveřejněného záznamu se bylo možno nad rámec již známých informací pouze dozvědět, jak k zadržení došlo. Tato informace však žádným způsobem negativně neovlivnila presumpci nevinu J. N., nestrannost orgánů činných v trestním řízení, či jinak negativně neovlivnila řízení.

Ad d) Soud souhlasí s názorem žalovaného, že zveřejnění videozáznamu je citelnějším zásahem do soukromí než slovní či písemná informace. Rozsah informací a intenzita vjemu je při obrazovém záznamu vyšší než při jeho slovním popisu.

Z videa se veřejnost dozvěděla, jak vypadá byt J. N. Na druhou stranu rozsah těchto vedlejších informací nebyl velký. Záběry na zařízení bytu jsou minimální. Kromě pár obrazů na stěně v předsíni a kuchyňské linky nic jiného vidět není. Videozáznamem nebyly zveřejněny žádné velmi osobní informace z jejího života či bydliště. Pokud jde o informace, že paní N. má psy a dvě dcery, tak ani v tom soud nespátřuje nějakou silně osobní informaci. Navíc tyto skutečnosti byly v době zveřejnění videa již veřejně známé.

Soud považuje za zásadní, že záznam neukazuje J. N. v žádné choulostivé či nedůstojné situaci. Není tak způsobilý negativně ovlivnit její čest a důstojnost, tedy kromě samotné informace, že byla zadržena ve svém bytě ve večerních hodinách. To je však opět informace, která již byla známa a nebyla tedy zveřejněna předmětným videozáznamem. Soud se ani nedomnívá, že by J. N. byla zobrazena v nějakém velmi osobním, či neveřejném oblečení. Podle kritiků policie měla být zadržena v noční košili. Na zveřejněném videozáznamu však nic takového vidět není. Po otevření dveří je vidět jen její horní polovina těla a je oblečená do pružovaného svršku s dlouhým rukávem. Z toho nelze dovodit, že jde o noční košili, neboť se může také jednat o tričko s dlouhým rukávem. Následně je J. N. na záznamu již vidět pouze v bundě, ve které poté byt opustila. Rovněž je podstatné, že na záznamu je obličej J. N. rozostřen. Není tedy vidět výraz její tváře a její emoce, což by bylo větším zásahem do jejího soukromí.

Podle soudu je také třeba vzít v potaz, že J. N. jako nejbližší spolupracovnice premiéra byla osobou veřejného zájmu, která musí strpět intenzivnější zásahy do soukromí (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1511/13 ze dne 20. 5. 2014 (N 100/73 SbNU 621), bod 34; či nález sp. zn. II. ÚS 2051/14 ze dne 3. 2. 2015 (N 23/76 SbNU 325), bod 28). Navíc k jejímu vyšetřování a tedy i zadržení došlo v souvislosti s výkonem její veřejné funkce. Nebyla obviněna ze spáchání trestných činů v soukromém životě. Byla obviněna z organizování trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby a z trestného činu podplácení, který měla spáchat v průběhu výkonu své funkce.

Vzhledem k těmto okolnostem soud nepovažuje zveřejněné video za velký zásah do soukromí J. N.

V souhrnu tedy městský soud uvádí, že zásah do soukromí J. N. nebyl velký. Oproti tomu sledovaný legitimní cíl měl velký význam. Zároveň způsob zveřejnění informace nebyl nijak

skandalizující, ale došlo k němu seriózním způsobem v kontextu informování o záležitosti velkého veřejného zájmu a zveřejnění nemělo negativní dopad na probíhající trestní řízení.

Je třeba také vzít v potaz, že v době zveřejnění videa J. N. nebyla ve vazbě a nejednalo se ani z jiného důvodu o zranitelnou osobu. Pokud by zveřejnění videozáznamu vnímala jako silný zásah do svého soukromí, nic jí nebránilo domáhat se svých práv v občanskoprávním řízení žalobou na ochranu osobnosti. Tento fakt dále snižuje nutnost a tedy přiměřenost státního zásahu v této oblasti, tedy uložení pokuty za zveřejnění státním orgánem (a contrario *Bédat proti Švýcarsku*, § 78).

Soud tedy za zohlednění zmíněných faktorů z výše uvedených důvodů shledal, že zveřejnění předmětného videozáznamu nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromí J. N., neboť bylo převáženo sledovaným legitimním zájmem. Policie tedy byla oprávněna videozáznam zveřejnit s odkazem na § 8d odst. 1 trestního řádu.

Žalovaný pochybil především v tom, že výše uvedený kontext zveřejnění nevzal v potaz a k případu přistupoval jako by se jednalo o zadržení osoby, která není veřejně známou osobou a k zadržení nedošlo v kontextu policejního šetření, v jehož důsledku došlo k pádu vlády a předčasným volbám. Bez zohlednění tohoto kontextu žalovaný opomenul zásadní faktory nezbytné pro řádné vyvážení protichůdných zájmů. Městský soud také upozorňuje, že právní normy, jimiž se musí každý správní orgán při svém rozhodování řídit a které musí respektovat, nejsou představovány pouze normami zákonné povahy, ale i normami ústavního či mezinárodního práva. Žalovaný nemohl tedy věc posoudit pouze úzce prizmatem zákona o ochraně osobních údajů a trestním řádem, ale měl dostatečným způsobem zohlednit pro daný případ vysoce relevantní pravidla práva ústavního.

Vzhledem k tomu, že ke zveřejnění videozáznamu došlo v souladu se zákonem, tak nemohlo jeho zveřejněním ani dojít k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné.

Vzhledem k tomuto závěru soud nepovažoval za nutné se zabývat další žalobní námitkou, že žalovaný se nezabýval tím, jak konkrétně žalobce svou povinnost podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů porušil, tedy že žalobce nemá přijata odpovídající bezpečnostní opatření. Došel-li soud k závěru, že zveřejnění informace nebylo protizákonné, tak by již v kontextu tohoto případu bylo čistě hypotetické zabývat se otázkou, zda protizákonné zveřejnění informace samo o sobě vede ke spáchání deliktu podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, jak tvrdí žalovaný, či nikoliv.

Stejně tak s ohledem na výše uvedený závěr, že žalobce nespáchal správní delikt, není ani možné zabývat se další námitkou žalobce, že nebyla naplněna materiální stránka deliktu.

Závěrem soud uvádí, že v tomto případě mu nijak nepříslušelo se vyjadřovat k otázce vhodnosti a přiměřenosti postupu policie, kdy tato přistoupila k zadržení J. N. v nočních hodinách za přítomnosti početné skupiny policistů, včetně policistů v maskách. Soud posuzoval pouze přiměřenost zveřejnění záznamu o tomto zákroku s ohledem na ochranu soukromí J. N.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního).

Na správních orgánech nyní bude, aby ve věci znovu rozhodly, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který byl vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Konkrétně správní orgány musí respektovat, že k zveřejnění předmětného videozáznamu došlo v souladu se zákonem.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce. Tomu však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádnému z účastníků nepřísluší náhrada nákladů tohoto řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. listopadu 2017
v.r.

JUDr. Karla Č h á b e r o v á

předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.